

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΗΡΙΤΗΣΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΪΑΡΘΗΤΕΡΑ 12 ΜΗΝΩΝ
'Από τῆς 1 'Ιανουαρίου ἕως 1 'Ιουλίου
'Εσωτερικοῦ ὄρ. 6.—'Ἐξωτερικοῦ ὄρ. χρ. 8.ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θρησκεία και στρατός. — Εὐαγγελικὸν κήρυγμα Παναρέτου Χ. Δουληγέρη. Δ' Κορινθίη τῶν Νηστειῶν ἐπὶ τοῦ ἔτους θάμβος και ὑπὸ τῷ ὄρει λύπη. — Ἡ Ἐκκλησία ἐν Κρήτῃ. Ἀναπόκρισις, ὑπὸ Τ. Α. — Ἐπιστολὴ ἐβδόμη πρὸς Ὁρθόδοξον Χριστιανὴν Γυναίκα. — Φιλότιμος Ἀδελφότης ἁγίου Μηνᾶ. — Ἀναπόκρισις ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. — Ὁμιλίαι τοῦ Χουσσούριου εἰς τὸ ἅδ Ἰησοῦ ἐκλήθη εἰς γάμον. — Ἀπόστολος και Εὐαγγέλιον. — Κήρυγμα ἁ Ἀναπλάσεως.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟΣ

Ὑπάρχουσι πλάναι, αἵτινες πληρῶνται διὰ καταστροφῶν. Ἄλλ' ὑπάρχουσι και ἄλλαι χειρότεροι, αἵτινες πληρῶνται συγχρόνως δι' αἰσχος.

Ἡ ἱστορία τοῦ βασιλείου μας παρουσιάζει πολλὰς τοιαύτας πλάνας. Ἐντεῦθεν τὰ τέσσα ἐρείπια τοῦ δημοσίου ἡμῶν βίου. Ἐν μέσῳ δὲ αὐτῶν μία ὑπερέχει πλῆνη, ἡ περὶ τὴν ζωοποιὸν δύναμιν τῆς θρησκείας. Καὶ ἐντεῦθεν τὸ τέσσα αἰσχος, τὸ ὅποιον θά μᾶς ἐκαμε νὰ κοκκιλῶμεν, εἴν ἐξ, ἡμεθα τόσον δυστυχεῖς, ὥστε νὰ χῆσωμεν κατὰ μέγα μέρος και αὐτὴν τὴν ιδιότητα τῆς ἐντροπῆς.

Διὰτὶ δὲν ἔχομεν στρατόν;

Διότι τὸν παρέλυσεν ἡ πολιτικὴ;

Ἄλλὰ και ἡ πολιτικὴ μας διαφορετικὴ θὰ ἦτο, εἴν οἱ παρ' ἡμῶν πολιτευόμενοι εἶχον τὴν χρηστότητα και τὴν φιλοπατρίαν, τὴν ὅποιαν ἐμφυτῆ ἡγίης και ζωῶς θρησκευτικῆς. Ὡστε και ἐκ τοῦ μέρους τοῦτου ἡ ἀθρησκεία και ἡ ἀσέβεια δὲν εἶνε ξένα πρὸς τὴν στρατιωτικὴν ἡμῶν χρεωκοπίαν.

Και ἀμεσώτερον ἔμως ὁ στρατός μας πληρῶνται τὰ ἀντιποινα τῆς θρησκευτικῆς περιφρονήσεως και ἀδιαφορίας. Μετὰ τοῦ στρατοῦ δὲ τὰ πληρῶνομεν και ὄλοι μας και πολὺ φυσικῶς, διότι ὁ στρατός εἶνε μέλος μας ἀδιάσπαστον. Ὡς και πολὺ δικαίως, διότι ὁ στρατός δὲν ἐγένησε τὴν νόσον, ἀλλὰ τὴν ἐκαλλιέργησε και αὐτός ἀπὸ κοινοῦ μεθ' ἡμᾶς τὰς ἄλλας

πολιτικῆς, κοινωνικῆς και ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν δυνάμεις.

Αἰῶνες δόλοκληροὶ διαλαλοῦσι τὴν ἐπιφροσὴν, τὴν ὅποιαν εἴσοκαὶ ἡ εὐσέβεια ἐπὶ τῆς φιλοπατρίας και ἐπὶ τοῦ φρονήματος και τῆς δυνάμεις ἐνὸς στρατοῦ. Αἱ κατὰ τῶν Περσῶν νίκαι τῶν προγόνων μας τελοῦνται ἐν χρόνοις ἰσχυροῦ ἐν Ἑλλάδι θρησκευτικοῦ αἰσθήματος. Ἡ γενεὰ τοῦ Δισχύλου πιστεύει και μέγεται και νικᾷ δὲ. Ὁ Παισωνίας ἐν Πλαταις συμπλέκεται πρὸς τὸν Μιχρόνιον μετὰ προσευχὴν, και στήνει ἐν ἀπὶ τὰ λαμπρότερα τρήπια τῶν πολέμων.

Τὰ θρήμματα τῶν σοριστῶν μάχονται και αὐτὰ ἄλλ' εἶνε ἄπιστα διὰ τοῦτο δὲ και ἀνανδρα. Καὶ ὑπὸ τὸ αἰσχος αὐτῶν συθῆκεται δόδξως ἡ ἑλληνικὴ ἐλευθερία.

Ἡ Ρώμη μεγαλοῦργεῖ, ἀλλ' εὐσεβοῦντος τοῦ στρατοῦ τῆς. Ἡ Ἰβία Ρώμη διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀθετίας εἰσέρχεται εἰς τὴν ὁδὸν τῆς διασφορᾶς, και μετὰ μακρὰν και φοβεράν ἀλληλοσφαγὴν ἡ κοσμοκράτειρα πίπτει και σκυλεύεται.

Ὁ Μ. Κωνσταντῖνος νικᾷ πρὸς τοὺς ἀνθρώπινους ὑπολογισμούς· ἀλλὰ τὸ θαῦμα κατειργάσθη ὁ οὐρανός· τὴν νίκην ἔδωκε τὸ ἅδ ἔν τούτῳ νίκᾳ.

Ἡ φωνὴ τῆς νεωτέρας ἡμῶν ἱστορίας δὲν εἶνε διαφορετικὴ. Καὶ αὐτὴ βοᾷ ὅτι ὑπεράνα τῆς δυνάμεις τοῦ κόσμου κεῖται μία ἄλλη, πανίσχυρος και ἀκαταγώνιστος. Ποία; ἡ δύναμις τῆς πίστεως.

Ἀντιτάττουσιν εἰς ταῦτα τοὺς χρόνους τῆς βυζαντινῆς παρακμῆς, ὅτε τῶν μοναστηρίων ἡ πληθώρα ἐξέβηκε μοναχούς και εἰς τοὺς δρόμους, ἐνῷ αἱ σημαῖαι ἔμενον ἐγκαταλειμμένα και τὰ τεῖχη ἀφροῦρητα. Ἄλλ' ἦτο εὐσέβεια ἐκείνη; Ἡ εὐσέβεια εἶνε ζωὴ, ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν τὸν τυπικισμὸν τῶν ἁγίων ἐστιγμάτισε μετὰ τὸ ὄνομα τῆς ἀπιστίας.

Ἡμεῖς σήμερον δὲν ἔχομεν στρατόν. Δὲν ἔχομεν δὲ και οὐσίαν τῆς θρησκείας, ἀλλὰ σχεδὸν δὲν ἔχομεν οὐδὲ τοὺς τύπους αὐτῆς. Το εἶ εἶνε ἄρᾳ γε ἄσχετον μετὰ τὸ ἄλλο;

Διαπρηπῆς συνταγματάρχης τῶν Γεν. Ἐπιτελῶν, ὁ βουλευτῆς κ. Κόρπας, συζητοῦμένου κατὰ τὴν βουλευτικὴν συνεδρίασιν τῆς 9ης Μαρτίου τοῦ περὶ Γεν. Διοικήσεως τοῦ στρατοῦ νομοσχεδίου, εἶπε μεταξὺ ἄλλων· «δὲν ἔχομεν στρατόν· εἶνε ἀληθές· ἀλλ' ἡ ἑλλειψὶς αὐτῆ προέρχεται ὄχι ἐκ

των άτελειών του ισχύοντος οργανισμού, άλλ' εκ κακής εκ-
παιδεύσεως του λαού, εξ ελλείψεως σεβασμού προς την θρη-
σκείαν. Παράδειγμα ο μικρός λαός της Ν. Αφρικής, οτις
έκαμε θαύματα, ένεκα της αγάπης του προς την πατρίδα
και της πίστεως αυτού προς τον Θεόν.»

Η φωνή αυτή τιμή τόσον τον βουλευτήν, όσον και τον
άνθρωπον, όσον και τον Έλληνα, όσον και τον άνδρα του
στρατού. Λαός πιστεύων κάμνει. Θαύματα εν πολέμω, όπως
πάλιν λαός μη πιστεύων έχει άπραγές το αίτημα.

Ο στρατός χρειάζεται δεξιάν διείθουσαν, αλλά και πει-
θαρχίαν, αλλά και έγκαρτέρησιν, αλλά και ένδρειαν, αλλά
και ένθουσιασμόν, αλλά και αυταπάρησιν. Ταύτα δέ, το
ήθικόν ενός στρατού, καλλιεργούνται θαυμασίως υπό του ζων-
τανού θρησκευτικού αισθήματος, έστω άκομη και αν οι διά-
ποντες οργανισμοί ήνε άτελείς.

Κατά το ταξείδιόν μου εις Βόλον εις αξιωματικός μοι
έξέφραζεν εν τω ήμισυ της έκπληξίν του πως οι συμ-
πολίται μου σπογγαλιείς διάγουσιν ολοκληρούς μήνας έξω
πάσης γυναικείας συνεπαφής.

Δέν σκέπτονται βιβαίως ούτω ήλιοι οι άνδρες του στρατού
μας· άλλ' όταν εις εν στρατεύμα αντιπροσωπεύονται έπαρ-
κώς τα τοιαύτα στοιχεία, δύναται έκαστος να φαντασθή ποίας
έντυπώσεως γενή ή γνωριμία τοιούτου συρρατού.

Η θρησκεία καλλιεργούσα το ήθικόν και τον χαρακτήρα,
άναδεικνύει τα άτομα αλλά και τους στρατούς, και σώζει και
δοξάζει το κράτη. Εύχομαι, όπως ο Έλληνικός λαός τον άνο-
ήσιν, αλλά μαζί μ' αυτόν το έννοήσουν και οι επί κε-
φαλής αυτού. Διότι τα πλήθη συμμορφώνονται προς τους
ηγέτας των, ο δέ Γερμανός αυτοκράτωρ και ο Κρούγερ και
οι πολιτευταί της Αγγλίας, της Έλβετίας και της Αμε-
ρικής γνωρίζουσι τί κάμνουν, παρέχοντας τον έαυτών των υπό-
δειγμα ευσεβείας και πίστεως εις τας τάξεις του λαού.

**ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ
ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΔΗΓΕΡΗ**

Δ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

**ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΘΑΜΒΟΣ
ΚΑΙ ΥΠΟ ΤΟ ΟΡΟΣ ΛΥΠΗ**

Άγαπητοί αναγνώσταί,

Ήπειδή ή προσκειμένη εις τα γήινα ανθρώπινη διάνοια δέν
δύναται να έξιψωθή εις την μελέτην και κατανόησιν των
θειών πραγμάτων, αν δέν φωτισθή και τελείως καταυγασθή
υπό της θείας χάριτος, διά τουτο ο Σωτήρ ήμών προπικιδεύων
τάς διανοίας των τριών κορυφών αυτού μαθητών εις την
κατανόησιν της ύψηλης και θείας αυτού άποστολής, ίνα μη
έκπλαγώσι και σκανδαλισθώσι διά τα μέλλοντα να συμβώσιν
αυτῶ φρικτά Πάθη, «Παραλαμβάνει... τον Πέτρον και
Ίάκωβον και Ιωάννην τον άδελφόν αυτού και ά-
ναφέρει αυτούς εις όρος ύψηλόν κατ' ίδίαν, και

μετεμορφώθη (δεικνύων την θεότητα αυτού) έμπρο-
σθεν αυτών, και έλαμψε το πρόσωπον αυτού ως ο
ήλιος, τα δέ ήμάτια αυτού έγένετο λευκά ως το
χένος.»(1)

Έπί τῆ θείας μιᾶς ελαχίστης ακτίνας του άκρίστου Φωτός
της θείας δόξης του Κυρίου, επί τῆ όράσει των μετ' αυτού
συλλαλούντων θείων προφητών Μωσέως και Ηλίου, επί τῆ
έπισκοπίσει αυτών υπό της φωτεινῆς νεφέλης, επί τῆ έκπιμ-
φύεση εκ της νεφέλης φωτῆ· «Ουτός έστιν ο υίός μου
ο αγαπητός·» αυτού άκούετε· Οι τρεις μαθηταί έμειναν
έμβρόντητοι, «έπεσον επί πρόσωπον αυτών και έθο-
δύθησαν σφόδρα.»(2)

Ο Πέτρος, έχων θερμότητα και πλειότερον θέρρος
εις τον Σωτήρα αλλά μη έμβόθωναν εις το Μυστήριον
της θείας αυτού ένανθρωπήσεως, καιτοι δορυμάτα είχαν
έπιτιμηθή πρό μικρού προτείνας την άποφυγήν του Πέτρου,
πάλιν εν τῶ θάμβει του και εν τῶ διακαυσάτω πόθῳ του
του να βλέπῃ και να εἶνε πάντοτε άχώριστος από τον
Ίησούν και να άκούῃ από το πανάγιον αυτού στόμα
του λόγου της χάριτος, ου· ουδέποτε έλλάγηεν άνθρωπος,
προτείνει να κάμωσιν επάνω εις τον έρημον εκείνον τόπον,
επάνω εις το Θζ'ώριόν όρος τρεις σπηλάς, μιαν διά τον
Ίησούν και μιαν δι' έκαστον των δύο Προφητών, χωρίς
ούτε διά τον έαυτών του ούτε διά τους άλλους δύο άποστό-
λους να σκεφθῆ τι, τα πάντα άψηφών ένεκα του ζήλου του
προς τον Χριστόν και εκ του θάμβους, το ποίοον τον είχε
καταλάβῃ, «μη ειδώσ, λέγει ο ιερός Ευαγγελιστής, δ
λέγει υ(3).

Άλλ' άς άφήσωμεν ήδη τα επί του όρους συμβέβηεντα,
άς άφήσωμεν τον Πέτρον και τους συν αυτῶ, οτινεις «ήσαν
βεβαρυμένοι ύπνω»(4) και «έκφοβοι»,(5) ίνα άποβά-
λωσι την έκστασιν και τον φόβον, και άς καταβώμεν του Θζ-
θωρίου όρους, ίνα ίδωμεν τί συνέβαινε λυπηρόν εις τους άνα-
μέμους τον Κύριον έννεά έτέρους Μαθητάς κάτω εις τους
πρόπους.

Καταβαίνων ο Ίησούς από του όρους, άφου έδειξε μέρος
της θείας αυτού δόξης, έφίσειον ήλύναντο να άρθώσιν εις
τη θεάν αυτής οι Μαθηταί, ευρει υπό τους πρόπους του Θζ-
θωρίου αυτού όρους σκυθρωπούς λίαν και κατατεθλιμένους
τους έννεά άλλους Μαθητάς εν μέσῳ πολλού όχλου συζητούν-
τας προς τους Γραμματεῖς, οτινεις είχαν έλθῃ εκεί.

Εἰς τον όχλον, οτις είχαν άπλόγητα ψυχῆς και άγνόγητα
αίσθημάτων, το πρόσωπον του Ίησού έφαίνετο, ένεκα της
πρό μικρού θείας δόξης ητις κατέλαμψεν αυτό, φωτεινότερον
και έκλαμπρότατον· «και εὐθέως πῆς όχλος, λέγει το
Ευαγγέλιον, ιδών αυτόν (όν Ίησούν) έξεθαμβήθη,
και προστρέχοντες ήσπάζοντο αυτόν.»(6)

(1) Ματθ. εζ' 1. Μάρκ. θ' 2. Λουκ. θ' 28.

(2) Αὐτόθι 6.

(3) Λουκ. θ' 33.

(4) Αὐτόθι 32.

(5) Μάρκ. θ' 6.

(6) Μάρκ. θ' 15.

Ο Σωτήρ γνωρίζων τα οίτια της κατηφείας και θλίψεως
των Μαθητών δέν άποτεινεται προς αυτούς, αλλά προς
τους Γραμματεῖς, οτινεις φάινε.αι εκ φθόνου έσκωπτον τους
Μαθητάς, μη δυνθέντες να θαυματουργήσωσι· διά και λέγει
έξωτών τους Γραμματεῖ· «Τί συζητεῖτε προς αυτούς;»(1)
εἰλαδή προς τους Μαθητάς· πριν εἰ άπαντήσωσιν οι Γραμ-
ματεῖς περί του εἶδους της συζητήσεως, την όποιαν είχαν προς
τους μαθητάς, προλαμβάνει εις εκ του όχλου και λέγει την
αίτιον της εκεί συναθροίσεως και συζητήσεως αυτών, τουθ'
όπερ εξιστορεῖ ή περικοπή του Ευαγγελίου της Δ' Κυρια-
κής των Νηστειών.

Άφηγείται λοιπόν ο άνθρωπος εκείνος με πόνον ψυχῆς,
ότι έφραεν εκεί προς τον Ίησούν τον υίόν του έχοντα
πνεῦμα άλλων»,(2) εἰηλ. δαιμόνιον φοβερότατον, το
όποιον άμα κατέλαμψεν αυτόν τον όφινα νεκρόν, τον έκαμνε
να σπαράττηται, να άφρίζῃ, να τρίζῃ τους όόντας του και να
ξηροίηται· και επικεῖ, λέγει, δέν οε ευρον, παρενάλεσα τους
μαθητάς σου, αἶνα αυτό εκβάλλωσι και δέν ήλυνήθησαν·
έπομένως διά τευτο γίνεται ή συζητήσις αυτή. Ο δέ Σωτήρ
τότε άγανακτήσας έμέμψθη γενικώς την έπικρατούσαν άπι-
στίαν και εις αυτήν άπέδωκε τα οίτια, ένεκα των όποιων δέν
έθεραπεύθη ο δεινός υπό του δαιμόνος βασανιζόμενος, τον ποίοον
άπήλλαξε του κακούργου εκείνου πονηρού Πνεύματος, ουχι διότι
είχε πίστιν θερμήν και άξίαν τοιαύτης ευεργεσίας ο πατήρ του,
όστις και προσωπικώς προς τον Κύριον έξεδήλωσε την μικρο-
πιστίαν του ειπών αυτῶ· «άλλ' εἴτε δύνασαι. βοήθησον
ήμῖν, σπλαγχνωσθεῖς εἰς ήμᾶς»,(3) άλλ' έθεράπευσεν
αυτόν ένεκα του όχλου, ο όποιος διά την άδυναμίαν των Μχ-
θητών έρραδιουργεῖτο υπό των Γραμματέων και εύρίσκοτο εις
φοβράν άδημονίαν και άμηχανίαν· θέλων δέ να ίση το άπο-
βησόμενον έ-ραξεν εκεί άθρόος, και περιέμενε την έκβασιν της
υποθέσεως μετά καταπληκτικῶ ένδιαφέροντος. «Ίδών δέ
ο Ίησός, λέγει ο Ιερός Ευαγγελιστής, οτι έπισυντρέ-
χει ο όχλος, έπετίμισε τῶ πνεύματι τῶ ακαθάρτῳ,
λέγων αυτῶ. Το πνεῦμα το άλλων και κωφόν,
έγώ σοι επιτάσσω, έξελθε εἰς αυτόν... και έξήλθε
κράξαν και πολλά σπαράξαν αυτόν.»

Οι Μαθηταί φοβηθέντες μήπως έχασαν την κατά Πνευμά-
των ακαθάρταν έξουσίαν αυτών, ην ο Κύριος είχε δώσει
αυτοῖς, έκπληκτοι και περίλυποι διά την άπέναντι αυτών
μεγαλητέραν ισχύν του φοβερού εκείνου δαιμόνος, μόλις
ο Κύριος εισήλθεν εις οίκον, έσπευσαν να πληροφορηθώσι τα
αίτια της άδυναμίας των ειπόντας· διατι, Κύριε, εἰ μεῖς ούκ
ήδυνάθημεν έκβαλεῖν αυτό;·(4) ο δέ Ίησός, α εἶπεν
αυτοῖς, Τοῦτο το γένος εν ούδενί δύναται έξελθεῖν·
εἰ μη εν προσευχῇ και νηστεία. Τοῦτο δέ σημαίνει ή
άπάντησις αυτή του Σωτήρος, οτι το σκληρόν αυτό γένος των
δαιμονίων άπῆται μεγαλητέραν πίστιν, ίνα έξεδιώκετο και οτι·

(1) Αὐτόθι 17.

(2) Αὐτόθι.

(3) Αὐτόθι 22.

(4) Αὐτόθι 28.

την πίστιν την ένδυναμίαν ή προσευχή, ή όποία πρέπει να
συνοδεύεται μετά της νηστείας, διότι αυτή όφείλει έξλυθέραι
και βυθίει την ψυχῆν εις το να άνωψωθή διά της προσευχής εις
το θεόν, παρά του όπολου άντλείται ή πίστις. «Οι δέ εκ
της προσευχής και έγκρατείας έξαρτῶται ή θερμή πίστις και
οτι εἰ έλλειψῃ θερμῆς πίστεως οι κά-ωθεν του όρους Μαθηταί
έλυποῦντο και έσκώπτοντο υπό των φθοερῶν Γραμματέων,
μη κατορθώσαντες να άπαλλάξωσι τον δαιμονιζόμενον πολλά
πάσχοντα και παιδιόθεν, μαρτυρεῖ και ο ιερός Μκθωτός,
λέγων άπιστεύεις, οτι αίτία της άδυναμίας των Μαθητών
ήτο ή άπιστία, ή έλλειψις δηλονότι θερμῆς πίστεως.»(1)

Κατά ταύτα, άγαπητοί αναγνώσταί, και ήμεῖς εν θε-
λωμεν να αναβώμεν εις το όρος, να κατανοήσωμεν το ύψος
του θείου μεγαλείου, δέν θέλωμεν τοῦτο κατορθώσω με τας
ίδίας ήμών δυνάμεις, άλλ' εν ταπεινότητι καρδίης διά της
θείας χάριτος, διά μέσου της όποίας θα αναβώμεν πρώτον εις
το όρος των άρειών και εκείθεν θα ίδωμεν την δόξαν και το
έκλαμπρον του Θεού μεγαλείον χωρίς να μένωμεν «έκφο-
βοι» ούδε να πέσωμεν κατά πρόσωπον επί της γῆς με όρθύλα-
μούς βεβαρυμένους και θολούς· εκ της θεείας λάμψεως του
άπαστρέπτοντος έξαισίτου του Θεού μεγαλείου.

Και εις τους πρόπους δέ του όρους εν θέλωμεν να μένω-
μεν άσφαλεις χωρίς κατήρειαν και διηνεκή λύπην και θλίψιν,
πρέπει να γνωρίζωμεν έπακριβώς τα όπλα του έχθρού, διά
των όποιων μάς άπειρει την πίστιν, πρέπει να γνωρίζωμεν
οτι οι φθοεροι δαιμόνες ός άλλα και παμπόνηρα πνεύματα
μεταχειρίζονται μυρία μέσα προς άποπλήρησιν και όλε-
θρον των ανθρώπων, οτι έχουσι μυρία στόματα και άκοας,
ίνα καταστήσωσι τα θύματα αυτών άλλα και κωφά, ένεκα
δέ της ιδιότητος αυτών ταύτης, της αντικειμενικής, όνομά-
ζονται και οὔτοι κωφοί και έλαλοι, διά και ο Κύριος εἶπε
«το πνεῦμα το άλλων και κωφόν έγώ σοι επιτάσσω
έξελθε εἰς αυτόν και μηκέτι εισέλθῃς εις αυτόν.»(2)

Πρέπει να γνωρίζωμεν οτι τα πάθη γίνονται δυσθεράπευτα
διά της πολυκαιρίας, τουτο ο' ένεκα δέν πρέπει να τα
άφίωμεν διόλου να διαιωρίζονται, διότι γίνονται φυσικά
έξεις και δυσκολώτατα θεραπεύονται. Οι δαιμόνες δέ τότε,
οτινεις προστατεύουσι τα διάφορα πάθη και τας κακίας, ένερ-
γοῦσιν επί των δυστυχῶν ανθρώπων ως έχοντες έξουσίαν και
δικαιώματα πλήρους κατοχής· αυτά εἶνε τα λεγόμενα άρ-
χοντικά δαιμόνια, τα όποια εἶνε αυθαδέστατα, ως το πρεζε-
νήσαν τόσα κακά εις τον πάσχοντα, και τόσας λύπας και
θλίψεις εις τους υπό το όρος Μαθητάς, το ποίοον έδειξε την
κακοθησάτην αυτού τόλμην και αυθάδειαν και ένόπιον του
Κυρίου ήμών σπαράξαν τον πάσχοντα ήμα τη προσελύσει
αυτού ένόπιον του Ίησού και απεσών, λέγει ο Ευαγγελι-
στής, επί της γῆς εκινδύετο άφρίξων.»(3) Την άνάγκην
της έγκαίρου θεραπείας των ψυχῶν ήμών και διά το άθλον
του θανάτου και διά το δυσκολοθεράπευτον των πηλαιουμένων

(1) Ματθ. εζ' 20.

(2) Μάρκ. θ' 25.

(3) Αὐτόθι 20.

ἀμαρτημάτων καὶ ἑσπεριμάτων ἡμῶν συνιστῶν ὁ Κύριος ἀπεπρόσωπε τὸν πατέρα αὐτοῦ, Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; ὁ δὲ εἶπε, Παιδιόθεν». Τοῦτο τὸ «Παιδιόθεν» ἐμφαίνει τὴν αἰτίαν τῆς τοσαύτης ἀναδείας καὶ σκληρότητος τοῦ πονηροῦ ἐκείνου πνεύματος, προεκάλεσε δὲ τοῦτο πρὸς γυνῶν ἡμῶν καὶ προσφύλαξιν.

Ὅπως τοὺς ἐν τῷ ὄρει, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί, ἐπληροφόρησε πᾶντα τὰ ἐκθαμβούοντα τὸ πρῶτον αὐτοὺς θεῖα μεγαλεῖα, καὶ ὅπως τοὺς ὑπὸ τὸ ὄρος ἐνίσχυσε πνευματικῶς ἢ θεῖα δύναμις διὰ τῆς τελείας πίστεως εἰς τὴν κατατρόπωσιν πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν πονηρῶν καὶ κακούργων πνευμάτων καὶ παντοειδῶν ἀμαρτημάτων, οὕτω καὶ εἰς ἡμᾶς ζητοῦντας δωρεῖται πάντοτε προθύμως καὶ δαψιλῶς ὁ Κύριος τὴν χάριν αὐτοῦ καὶ θερμὴν «ὡς κόκκον σινάπεως» πίστιν διὰ τὴν ἐπίγειον ἡμῶν εὐδαιμονίαν καὶ αἰώνιον μακαριότητα ἐν τῇ μελέτῃ τοῦ μεγαλείου τοῦ Σωτήρος, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ καὶ τοῦ πλησίον.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝ ΚΡΗΤῃ

(ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ)

Προκειμένου νὰ ρυθμισθῶσιν αἱ σχέσεις τῆς ἐκκλησίας τῆς Κρήτης μετὰ τῆς ἐκεί πολιτείας, ὁ Ὑπάτος Ἀρμοστής, διακρινόμενος ἐπὶ αἰσθηματικῆς εὐσεβείας καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις, παρεκάλεσε τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην νὰ πέμψῃ ἐνταῦθα ἐπιτροπὴν κληρικῶν, ὅπως ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς κυβερνήσεως ρυθμισθῶσιν αἱ συγχρούμεναι σχέσεις πρὸς τὰ συμφέροντα τῆς ἐκκλησίας ἡμᾶ καὶ πολιτείας. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀπεδέξατο τὴν γενόμενὴν πρότασιν, ἀλλ' ἀντὶ ἐπιτροπῆς κληρικῶν ἀντεπρότεινε νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ ἔργου τῆς προπαρασκευῆς καὶ διατυπώσεως τῶν ὄρων τῆς ρυθμίσεως ὁ κ. Γ. Σκαλτσούνης διαμένων εἰς Κρήτην, διατελῶν δὲ ἄμα καὶ σύμβουλος τῆς κυβερνήσεως, εἰς δὲ ἡ ἐκκλησία ἀπεριόριστον ἐχει ἐμπιστοσύνην. Τῆς ἀντιπροτάσεως ταύτης γενόμενης δεκτῆς ὑπὸ τὸ Ὑπάτου Ἀρμοστοῦ καὶ τοῦ περὶ αὐτὸν συμβουλοῦ, ὁ κ. Σκαλτσούνης ἀδέχθη τὴν ἐντολὴν καὶ ζητήσας τὰς γνώμας τῶν ἀρχιερέων τῆς νήσου, ἐξεδόνησε προσχεδιασμένον ἐκκλησιαστικὸν κώδικον, ὅπερ μελετᾶται ἤδη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως. Ἐν γενικαῖς γραμμαῖς μοι ἐγένοντο γνωσταὶ αἱ κυριώτεραι τοῦ σχεδίου βᾶσεις ὑπὸ ἀνδρὸς ἀναγνώσαντος αὐτό. Ἰδοὺ δὲ τίνες αὗται:

Ὁ Μητροπολίτης τῆς νήσου θὰ ἐκλέγηται ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου ἐκ πρῶν υποψηφίων προτεινομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπάτου Ἀρμοστοῦ, οἱ δὲ ἐπίσκοποι τῶν διαφόρων τμημάτων θὰ ἐκλέγονται ὑπὸ τῆς τοπικῆς Συνόδου τῇ ἐγκρίσει τοῦ Ὑπάτου Ἀρμοστοῦ. Ἡ Σύνοδος τῶν ἁγίων ἀρχιερέων θὰ συνεδριάξῃ ἐπὶ ἓνα μῆνα κατ' ἔτος εἰς τὸ Ἡράκλειον, πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων, θὰ παρευρίσκηται δὲ καὶ ἐπιτροπὸς τοῦ Ἀρμοστοῦ, ἄλλ' ἢ μὴ παρευρεθείς

αὐτὸν δὲν θὰ παρακαλῶν τὴν Σύνοδον ἀπὸ τὴν ἐξακολούθησιν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς, οὐδὲ θὰ ἔχη ὁ ἐπιτροπὸς τὸ δικαίωμα νὰ κηρύσῃ αὐτογενωμῶνως ἀποφασίσαι τινὰ ὡς ἀντικειμένη εἰς τοὺς νόμους τῆς πολιτείας. Ἡ παρευρεσίς του ἔσται καθήκον συμβουλευτικῆ, θὰ ἀποσύρηται δὲ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀποφάσεως. Ὁ Ἀρμοστής μόνος θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεως ἀποφάσεως τῆς Συνόδου, ἀντικειμένης εἰς πολιτικὸν νόμον, μέχρις οὗ ὑπὸ τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας ἀρθῇ τὸ παρεμβαλλόμενον κώλυμα. Τίμοι ἀπονεμονται εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς οἱ αἰ εἰς τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς, παρακάθηνται δὲ εἰς τὰς δημοσίας τελετὰς παρὰ τῷ Ἀρμοστῇ καὶ πηγήσονται πάντων τῶν δημοσίων λαειτουργῶν καὶ ὑπαλλήλων τῆς πολιτείας.

Κατὰ τὸ προσχεδιασμένον αἱ δίκαια περὶ διαζυγίου διεξίγονται ὑπὸ ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων, συγκατεμένων, τοῦ πρωτοδικείου μὲν ὑπὸ δύο ἀρχιερέων καὶ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν τοῦ τμήματος, τοῦ δ' ἐφεταῖου ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου, ἐνὸς ἐπισκόπου, ἐνὸς κρησιάρχου καὶ δύο δικαστῶν. Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τὸ προσχεδιασμένον ἔκρινται ἀντίστασιν ἐκ τῆς τάξεως τῶν δικηγόρων, ὑπὸ ἄλλων ἐμφερούμενων ἀρχῶν. Ἄλλ' ὁ κ. Σκαλτσούνης ἀποκρούει τὸ σύστημα αὐτῶν ὡς καταβιβάζον τοὺς ἐπισκόπους εἰς τὴν θέσιν κλητῶν ἐκτελούντων καὶ περὰ τὴν συνείδησίν των τὴν ἀπόφασιν τῶν κοσμικῶν δικαστηρίων.

Τὰ περὶ τοῦ τρόπου τῆς διοικήσεως τῶν πλουσιῶν τῆς Κρήτης μονῶν ρυθμίζονται ἐν τῷ προσχεδιασμένῳ μετὰ μεγάλης ἐπιστασίας. Ἐν ἐκάστῳ τῶν τεσσάρων τμημάτων ἱδρύεται ἐκκλησιαστικὴ ἐφορία συγκατεμένη ἐκ δύο ἀρχιερέων, τοῦ ἐνὸς αὐτῶν ἐκτελούντος καθήκοντα προέδρου, ἐκ τοῦ νομάρχου, τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν καὶ τριῶν πολιτῶν, συναρχομένη δὲ κατ' ἔτος καὶ συνεδριάζουσα ἐπὶ ἓνα μῆνα καὶ ἐκλέγουσα ἐκ τῶν ἰδίων μελῶν τριμελὲς διαρκὲς Συμβούλιον, ἐκτελοῦν τὰ ἀποφασισθέντα καὶ διαχειριζόμενον τὰ ἀνατιθέμενα εἰς τὴν ἐφορίαν καθήκοντα, δίδον δὲ λογοδοσίαν κατὰ τὴν ἐνιαυσίαν τῆς ἐφορίας σύνοδον. Ἔργον τῆς ἐφορίας εἶναι: 1ον Ὁ περιορισμὸς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μοναχῶν εἰς τὸ ἡμῖς 2ον Ἡ συγκέντρωσις πλειόνων μονῶν εἰς ὀλίγας: 3ον Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ κοινωθιακοῦ συστήματος ἐν πάσῃς ταῖς μοναῖς: 4ον Ἡ διαχείρισις τῆς παρουσίας τῶν μονῶν. Παρ' ἐκάστῳ τμήματι ἱδρύεται ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς ἐφορίας ἱερατικὸν ταμεῖον πρὸς πληρωμὴν μνηκίων μισθῶν καὶ βοηθημάτων εἰς τοὺς ἐφημερίους, πρόσδος δὲ τῶν ταμείων ἔσονται: 1ον Τὰ ἡμίση τῶν περιττῶν τῶν μονῶν: 2ον Τὰ ἡμίση τῶν εἰσπράξεων ἐκ τῆς πωλῆσεως κηροῦ τῶν ἱερατικῶν τοῦ τμήματος ἐκκλησιῶν: 3ον Ἐτήσιος φόρος ἐκάστης οἰκογενείας ἀρχόμενος ἀπὸ δραχμῶν 2 κατ' ἔτος μέχρι 12 ἀναλόγως τῆς τάξεως αὐτῆς: 4ον Συμπλήρωσις τῶν ἀναγκῶν τῶν ταμείων ὑπὸ τοῦ Δημοσίου.

Πρὸς διοίκησιν τῶν ἱερατικῶν ἐκκλησιῶν συγκροτεῖται παρ' ἐκάστῳ ἀρχιερεῖ ἐπιτροπὴ διορίζουσα τοὺς ἐπιτρόπους ἐκάστης ἐνορίας, προηγουμένης ἐλογίης ὑπὸ τῶν ἐνοριτῶν. Εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ὑποβάλλονται πρὸς ἐξέλεξιν κατ' ἔτος οἱ λογαριασμοὶ τῶν ἐπιτρόπων, ἱδρύεται δὲ καὶ παρ' ἐκάστη

γενικῆ τῶν ἐνοριῶν ἐπιτροπὴ ἁμείων κατ' ἔτος, οὗ τινος οἱ πρόροι ἐρίζονται ἐν τῷ προσχεδιασμένῳ.

Τῶν ἐν Ἡρακλείῳ μονῶν ἰχθυῶν ἢ ἢ ἀποθραυστικῶν κερφάλιον περὶ τὰ φράγκα 500,000, ἐρίζεται ἢ δὲ τοῦ ποσοῦ τούτου ἵδρυσις ὀργανισμοῦ γεωργῶν, ἐν ᾧ εἰ διατηροῦμενοι παῖδες θείου διδάσκαλου διὰ μετ' ὄρους τὴν ἡμέραν τὰ στοιχεῶδη γράμμακα, τὴν ἡλικίαν τοῦ Ἑλληγγελίου διὰ ἡμῶν διδασκαλίας καὶ ἐκ ληριστικῆν μουσικῆν, κατὰ πέντε δὲ ὄρας καθ' ἑκάστην θείου ἐργάζεσθαι εἰς γεωργικὰ ἔργα καὶ εἰς τὴν ἐκμάθησιν μεθόδου βελτιώσεως τῶν προϊόντων τοῦ ἐλαίου, τοῦ οἴνου καὶ τῆς μετᾶξης. Μέρους τῶν εἰσπράξεων ἐκ τῶν προϊόντων τῶν μονῶν μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ ἡμισσοῦ ὑπὲρ τῶν ἱερατικῶν ταμείων θείου χρησιμεύει πρὸς συντήρησιν τῶν κτηνῶν τοῦ ὀργανισμοῦ διατηρουμένων τῶν μαθητευόντων καὶ ἐνδομιμένων ἐν ἀπλουστάτῃ γεωργικῇ λιτότητι.

Ἐπὶ τέλος συνιστᾶται εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἐξελεγκτικὴ ἐπιτροπὴ ὅλης τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας καὶ τῆς διαχειρίσεως τῶν ἱερατικῶν ταμείων, ὑπὸ ἀνωτέρων τῆς πολιτείας ὑπαλλήλων, συγκροτούμενη παρὰ τῆ ἀνωτέρᾳ διευθύνει τῶν Ἐκκλησιαστικῶν.

Ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ προσχεδιασμένῳ καθιερῶνται καὶ ὀρίζεται ὀριστικῶς τὸ καὶ ἦδη εἰσῆχθὲν σύστημα συμπεριφορῆσεως τῆς ὀργανιστικῆς τοῦ λαοῦ παιδεύσεως. Ὑπάρχοντες ἐνὸς ἱεροδιδασκαλείου εἰς τὴν μονὴν ἁγίας Τριάδος, ἐν ᾧ οἱ μαθητευόμενοι διδάσκονται καὶ πρακτικῆν γεωργίαν, ἱδρύεται καὶ ἕτερον εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἐπαρχίας, ἁμφοτέρω δὲ τίθενται ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς. Πλὴν δὲ τῆς παραδόσεως τῶν ἱερῶν μαθημάτων διδασκόμενων ὑπὸ ἰδιαιτέρων καθηγητῶν, ἐκλεγόμενων ἐγκρίσει τῶν ἀρχιερέων, κατὰ Σάββατον ἕσαστος τῶν καθηγητῶν ἐκ περιτροπῆς θέλει κάμνει ἐξήγησιν τοῦ Ἑσπεριῶν τῆς ἐπομένης ἐν αἰθούσῃ, εἰς ἣν θὰ συνέρχονται οἱ μαθηταὶ πάντες μετὰ τῶν καθηγητῶν. Κατὰ δὲ τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς δεσποτικὰς ἑορτὰς οἱ καθηγηταὶ μετὰ τῶν μαθητῶν θὰ ἐκκλησιάζονται εἰς τοὺς ναοὺς μετὰ συνενόησιν καὶ τακτοποίησιν γενόμενῃ μετὰ τῶν πρῶτων, ὅπως ἕκαστος ἐπιστάτῃ ἐν ἰδιαιτέρῳ κατ'.

Τοιοῦτον εἶναι τὸ καταρτισθὲν προσχεδιασμένον Ἐκκλησιαστικὸν κώδικον τῆς Κρήτης ὑπὸ τοῦ κ. Σκαλτσούνη, ὅπερ ὑποβλήθησεται πρὸς κύρωσιν ἐνώπιον τοῦ Ὑπάτου Ἀρμοστοῦ, μετὰ δὲ ταύτην εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἐν Χανίοις, τὴν 26 Φεβρουαρίου 1900.

Τ. Α.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΒΑΟΜΗ ΠΡΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κυρία ἰσχεπομένη ἐπιμελῶς ἐπὶ τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς μου θὰ δυνηθῆτε εὐκόλως νὰ κατανοήσητε, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχομεν τὴν ἰσωνότητα νὰ ἀναπτύξωμεν τὰς ἰδίας δυνάμεις εἰς βαθμὸν οὗ τὰ ὄρια δὲν δυνάμεθα νὰ χαράξωμεν

νὰ εὐτοὺς χαρακτηρῶν, διακρίνω καὶ χαρακτηρῶν τὸν ἄνθρωπον. Ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἐπιπέδῳ εἰς κατὰστατον κλίματις ζῆσθαι, θὰ ἦ τοῦτο εἰς καιρὸς, ἐν ᾧ τὰ ζῆν δὲν ἐξῆλθον εἰς αὐτῆς, οὐδὲ θέλουσι ποτε ἐξέλθαι. Ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε ἐγένετο κτήνος, καὶ τὸ κτήνος οὐδέποτε ἄνθρωπος: τῷ ὅτι τὸ κτήνη εἶνε ζῆν ὅτι οὕτω ὑπῆρξεν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δημιουργίας αὐτῶν. Ὅλλαν εἶδος αὐτῶν ἠδυνήθη εἶτατε νὰ τελειοποιήσῃ τὸ ἐνστικτὸν αὐτοῦ, τὴν ἐργασίαν του, τὴν φωνὴν του, ἐν ᾧ οἱ ἄνθρωποι συνεχῶς δοκιμάζουσι διαφορὰς, παρερχόμενοι εἰς τὴν ἐλευθερίαν, εἰς τὴν ἠθικότητα, εἰς τὴν τελειοποίησιν των, ἐκ τῆς ἐπιδράσεως, ἢ ἀσποῦσιν ἐπὶ τῶν ἰδίων πνευματικῶν καὶ σωματικῶν δυνάμεων καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων των. Ἐὰν παρατηρῶμεν ζῆν τινὰ φωνήεντα ὑπέρτερα ἄλλων τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ἢ ἀνάπτειν αὐτῷ ὑπὲρ τῆς πύξης τῶν ἐπιπέδων τῆς ἀνατροφῆς, ἢ ἐλθοῦν παρ' ἀνθρώπου τινός.

Μόνον λοιπὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, εὐσεβῆς κυρία, ὑπάρχει καὶ ὁ αὐτὸν καὶ διὰ τὰ ζῆν. ἐπὶ τῶν ὁμοίων βλαβεύει, ἢ ἐρχῆ καὶ τὸ μέσον τῆς τελειοποιήσεως. Πῶθεν τοῦτο προέρχεται; Ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναιται νὰ γενικεύῃ τὰς ἰδίας του, νὰ ἀνοψῶται ὑπὲρ τῆς χώρας τῶν αἰσθητικῶν, νὰ συλλαμβάνῃ τὸ ὅλον, δημιουργῶν τάξιν, νὰ θέτῃ ἀρχάς, νὰ ἐξάγῃ συμπεράσματα ἐξ αὐτῶν, νὰ βλέπῃ τὰς αἰτίας, νὰ παρατηρῇ τὰ ἀποτελέσματα, νὰ συγκρίνῃ ταῦτα πρὸς ἄλλα, νὰ ἀντιλαμβάνηται μετ' ἱσῆς δυνάμειος τὰς σχέσεις καὶ τὰς διαφορὰς, νὰ ἀνέρχεται ἐκ τοῦ γνωστοῦ εἰς τὸ ἄγνωστον, ἐκ τοῦ πεπερασμένου εἰς τὸ ἀπείριστον, καὶ νὰ ἐπιφέρει μετὰ τῆς αὐτῆς βιβαίτητος τὴν κρίσιν ἐπὶ τε τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἀντικειμένων.

Συγγραφεὺς τις, θέλων νὰ περιγράψῃ τὴν φυλαργύριαν, ἢ ἀποδείξῃ τὸ γελῶν καὶ τὰς συνεπείας αὐτῆς, τί κάμνει; συναρροῖ τὸς διαφόρους χαρακτηρῆρας αὐτῆς, τοὺς ὁποίους εἶχε διακρίνει εἰς τὰ περισσότερα πρόσωπα, τὴν ῥιπικὴν οἰκονομίαν τοῦ εἴδους, τὰ βικῶδη ἐνδύματα ἄλλου, τὴν σκληροκαρδίαν ἐνὸς τρίτου, τὴν ἀπλησίαν ἐκ τετάρτου, μετροῦντος καὶ ἀριθμοῦντος τοὺς θησαυροὺς του, τὸ ἀρπικτικὸν ἐνὸς πέμπτου, τὰς βραχύνους καὶ ἀνησυχίας, τὰς ὁποίας δοκιμάζουσι τὰ διάφορα ταῦτα πρόσωπα, τὰ ὁποία ἀρέονται οἱ ἄλλοι νὰ στρέψωσιν εἰς ἀντικείμενον χλῆην. Ἐκ τῶν διαφόρων τούτων χαρακτηρῶν, ἠνωμένων κατὰ φαντασίαν ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ, ὁ συγγραφεὺς οὕτως θὰ συνθέτῃ τὴν εἰκόνα τοῦ φιλαργύρου, τοῦ ὁποίου ὁ χαρακτηρῆ θὰ φαίνεται καθ' ἑλίας τὰς ἐνεργείας καὶ πράξεις αὐτοῦ, καὶ ἡ δυστυχία εἰς τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν. Ὁμοιοτρόπως ὁ συλλέγων τοὺς χαρακτηρῆρας τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους, καὶ γενικεύων τὰς ἰδέας αὐτοῦ, ἀποδεικνύει οὐ μόνον τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῶν ζῶων, ἀλλὰ καὶ τὴν οὐσιώδη διαφοράν, τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν ἀπὸ τούτων.

Ἐνταῦθα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποδείξω λεπτομερῶς, κυρία, ὅτι τὰ κτήνη εἶναι ὅλας ἀνίκανα νὰ ὀφειλῶνται ἐκ τοῦ παραδείγματος τῶν ἄλλων πρὸς τελειοποίησιν αὐτῶν, καὶ ὅτι ἕκαστος αὐτῶν ἐτελεῖ τὸ ἔργον του, χωρὶς νὰ βλέπῃ τελειοποίησιν τινὰ εἰς ὁμοία ἔργα ἢ π' ἄλλωζ ζῶων ἐκτελοῦ-

μενα, και χωρις αυτω τουτο να δυναται να φέρη εν τῷ χρόνῳ βελτίωσιν τινα. Το πτηνόν, το ὁποῖον κατασκευάζει τὴν φωλεάν του τὸ δάκατον ἤδη, δὲν εἶναι ἐπιηλειότερον ἢ ὅταν ἐδοκίμασε τὸ ἐνστιγμα αὐτοῦ, κατὰ τὸ πρῶτον ἐξ τῆς ζωῆς του.

Ὅποια θαυμαστὴ ποιικιλία χαρακτηρίζει τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν οἰκοδομὴν τῆς κατοικίας αὐτοῦ! Πικρατηρεῖται τοιαύτη, ὥστε δὲν ὑπάρχουσι δύο κατοικίαι ἴσμοι καθ' ὅλα τὰ μέρη, οὐ μόνον κατὰ τὰς κοινὰς χρεῖας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ πολλῶν μᾶλλον κατὰ τὰς ἰδιαιτέρας ἀνάγκας τῶν κατοικούντων αὐτὰς ἀτόμων, κατὰ τὰς ἐργασίας, κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὰς ἀναπαύσεις αὐτῶν.

Ἀρχιτέκτονες ἐτοιμάζουσι τὰ σχέδια μιᾶς ἀχυροσκεπέστου καλύβης, ἐνὸς ἀνακτόρου, ἐνὸς ναοῦ μεγαλοπρεποῦς, ὅστις μέλλει νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ αἰῶνας καὶ νὰ ἐμπούσῃ τὸν θαυμασμὸν. Μεταφέρουσι λοιπὸν μακρόθεν τὴν ἀνγκυκαίαν ὕλην διὰ τὴν οἰκοδομὴν, παρουσιάζουσι εἰς ἡμᾶς τὸν τύπον, τὸ σχῆμα, τὰ ὅποια δι' ἐκείτην τῶν οἰκοδομῶν τούτων ἔχουσιν ἤδη ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῶν, καὶ ἕστατος βλέπει, ὅτι βραχυεὶς ἢ μακροχρόνιος πικιλία εἰς τὰς λεπτομερείας, χωρὶς νὰ προξενῇ οὐδεμίαν βλάβην εἰς τὴν ἐνότητά τῆς ἀρχῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ἡ δημιουργία τῶν σχεδίων αὐτῶν. Διὰ τὴν ὅλα ταῦτα; διότι ἐργάζονται νοερώς.

Ἔχουσι ἀρχάς, παρατηροῦσι καὶ βλέπουσι τί ἐλλείπει ἐξ αὐτῶν, καὶ τί δύναται ἀκόμη νὰ προσθέσῃ. Λοιπὸν ἔχουσι τὴν δύναμιν, τὰ ὠρελῶνται ἐκ τῶς γνώσεως τῶν ἄλλων, οὐχὶ κατὰ μίμησιν μηχανικὴν, ἀλλὰ κατὰ μίμησιν ἀνθρώπων, κρινόντων καὶ διαλογιζομένων διὰ πᾶν θῆτι πράττουσι, καὶ συνδέονται ἐν καιρῷ τὰς σκέψεις τῶν ἄλλων μὲ τὰς ἰδίους τῶν, ὅπως ἀποτελέσῃ δι' αὐτῶν ἐν ὅλον τελειότερον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον αὐτοὶ ἔχον συλλάβει ἐν ἀρχῇ.

Ὅποια τῶν θῆτι ἀξιοθυμᾶσται ἐπιφύσεις! Ὅποια τέχνη ἀφύσει καὶ γνώσει ἐξοχοί, ποιῶσαι τὴν δόξαν τοῦ ἀνθρώπου πνεύματος, καὶ οὕτως ἀποκλειστικῶς κατὰλληλοι δι' ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς γῆς! Ὅποιαι σκέψεις ὑπερτερῶν τοῦ χρόνου, τῆς ὕλης καὶ τῶν ὀρίων παντός πεπερασμένου! Ὅποιον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον συνδυάζει ἰσμελῶς τὰς ἐν τῇ φύσει φαινόμενας καλλονάς, ἀπεργάζεται τὰς ὀριὰς τέχνας! Ὅποια διάνοια, ἣτις καταματρᾷ τὸ στερέωμα, ζυγοσταθεῖ τοὺς ἀστέρας, ὑπολογίζει τὰς κινήσεις αὐτῶν, καὶ μένων εἰς ἀμέτρον ἀπρόστασις!

Ὅποια ἐπιτηδειότης, ἣτις λαμβάνει αὐτὸ τὸ ἀπειρον ὡς ἀντικείμενον τῶν ἐρευνῶν αὐτῆς! Πῶσαι ἀποδείξεις τούτου ἕνεκα περὶ τῆς ἐξέχου καὶ διαπρεποῦς θέσεως καὶ τοῦ βαθμοῦ, ὃν κατέχει ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ δημιουργίᾳ, περὶ τῆς διαφορᾶς, ἣτις ὑπάρχει μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κτήνους, καὶ τοῦ οὐρανίου φωτός, τὸ ὁποῖον καθιστᾷ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διανοητικὴν καὶ μὲ λόγον πεπρωτισμένην!

Τώρα βλέπετε τοῦτο τὸ ὅ, τὸν ἄνθρωπον, λέγω, διαπρόποντα καὶ ὑπερέχοντα ὡς ἐκ τοῦ ὕψους καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προτερημάτων αὐτοῦ. Βλέπετε, ὅτι ἐνώσει ἐν αὐτῷ ὡς ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς λελογισμένης φιλοτεχνίας του τοῦ ἐμφύτου χαρακτήρα, τοῦ ἰδιόζοντος εἰς ἕκαστον εἶδος ζῶων.

Ὅμοιο δὲ ὡς ἐκ τῶν ρηματικῶν φθόγγων του ἀπατᾷ τὸν ὄρατα καὶ τὴν ἀηδόνα, ὡς τὰ πτηνὰ καὶ εἰ κάστορες κατασκευάζει τὴν κατοικίαν του, ὡς ὁ βουὸς σφύρει τὸ ἄροτρον, ὡς ὁ ἵππος φέρει βάρη καὶ φορτία, ὡς ὁ κύων καταδιώκει τὰ θήραματά του, ἔχει τὴν ἀκραιότητα τῆς περιστερᾶς, τὴν φρόνησιν τοῦ ὄρεως, τὴν πραότητα τοῦ ἀμνοῦ, τὴν ἀγριότητα τῆς τίγρεως, τὴν πανουργίαν τῆς ἀλώπεκος, τὸ ἀγρυπνον τοῦ ἀλέκτορος, τὸ μαγικεῖον τοῦ λέοντος κλπ.

Τὸν λοιπὸν τὸ ζῶον, θέλατε εἶπει, Κυρία, τὸ πρῶτον εἰς τὴν τάξιν τῶν ζῶων. Περισσότερον τούτου, θὰ σὰς ἀποκριθῶ ἐγώ. Ἐν ὁ ἄνθρωπος ἀπομιμῆται ταῦτα, δὲν εἶναι ἀποδείξις ἀρκούσα, διότι μιμνῆται ὡς πρέπει νὰ ἐνεργῇ διανοητικῶν, ἀλευθέρων καὶ ἠθικῶν λοιπὸν μιμηταὶ ἐσκεμμένως.

Διατί, Κυρία, ἡ ὄρεως, ἡ τόσον φιλόστοργος εἰς τοὺς νεοσσούς ἐκυτῆς καὶ τόσον ἀγρυπνος εἰς τὴν διατήρησιν αὐτῶν, διατί ἀποβάλλει ὅλα αὐτῆς τὸ μητρικὰ ἀισθήματα, ὅτε δὲν ἔχουσι πλέον ἀνάγκην αὐτῆς; καὶ διατί τὰ ἀγνώμονα ταῦτα πτηνὰ λησιμονοῦσι τὴν μητέρα αὐτῶν; διατί περιφρονοῦσιν αὐτὴν, ὅταν δύνωνται νὰ ζῶσιν ἄνευ τῆς φροντίδος αὐτῆς; Ἄλλ' ἐνταῦθα τίς δὲν βλέπει τὴν μηχανικὴν ἐνστιγματικὴν, φυσικὴν συμπεριφορὰν, ἣτις ἐτεβή ὑπὸ τοῦ κινσάρου δημιουργοῦ τοῦ σύμπαντος διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ζῶων κατὰ τὴν τάξιν καθαρῶς ὀλικῆν, τόσον ζένην εἰς τὴν διάνοιαν, ὅσον εἰς τὴν ἠλικότητα;

Ἡ ἐνάρετος ὄρεως ἐκείνη γυνὴ, ἡ ἀγαθὴ ἐκείνη μήτηρ, ἡ ἀγαπῶσα τὰ ἐκυτῆς τέκνα ἕως τελευταίας ἀναπνοῆς, καὶ ὅτε πλέον αἱ ὑπηρεσίαι αὐτῆς; ἐξ εἶναι εἰς αὐτὰ ἀναγκαῖαι, αὐτὴ οὐχ ἔττον ἐξακολουθεῖ νὰ ἀγαπᾷ ταῦτα, καὶ διότι θέλει ἡ καρδία τῆς τοῦτο, καὶ διότι ἀρέσκειται εἰς τὴν συναστροφὴν αὐτῶν, καὶ τὴν αὐτοχίαν αὐτῶν θεωρεῖ ὡς ἰδικὴν τῆς, τὰ δὲ τέκνα, τὰ καλῶς ἀνατραφέντα, ἀγαπῶσι καὶ τιμῶσιν αὐτὴν πάντοτε, καὶ ἐν καιρῷ τοῦ γήρατος αὐτῆς.

Τοιοῦτοτρόπως παρέχουσι αὐτῇ τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως, προτιμῶν τὴν συναστροφὴν αὐτῆς ἀντὶ πάσης ἄλλης, διέρχονται ὁμοῦ τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς, ἀνταμιβόντα αὐτὴν ἀντὶ τῆς φιλοστοργίας αὐτῆς, ἐνὶ λόγῳ ἡ μήτηρ ἀποβαίνει εἰς αὐτὰ εἶδος θεότητος ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ τοῦτο, εὐσεβῆς Κυρία, εἶναι ἕπερ ἀποκαλύπτει ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει ἀρχὴν ἀνωτέραν ἐκείνης, ἣτις ἐμφυχῶναι τὸ κτήνος, ἀρχὴν θεῖαν, διότι ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἀγάπης εἶναι αὐτός ὁ ἴδιος τῆς θείας προνοίας καὶ τῶν διανοιῶν, αἵτινες εἶναι ὑπεράνω τῆς ὕλης. Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν ὡς ἐκ τῆς ἠλικότητος αὐτοῦ κατέχει, ὡς εἶπεῖν, τὴν ἀληθινὴν ζωὴν.

Τίς ἡ ἀρχὴ τῆς ἐνεργείας τοῦ κτήνους; Ἡ παρόρμησις, ἡ προερχομένη ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τῶν αἰσθησῶν καὶ οὐδὲν ἄλλο, ἡ δὲ τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχει περισσότερον εἰς τὰς κλίσεις τῆς καρδίας, εἰς τὰς ἐφάσεις τοῦ πνεύματος, καὶ πολλὰς εἰς τελείαν ἀρνησιν αὐτοῦ.

Ἐνταῦθα, Κυρία, ἤθελον παρακαλέσει νὰ παρατηρήσητε πόσον εἶναι φυσικὸν τὸ αἰσθημα, τὸ ὁποῖον ἀναγράφεται ἐν τῇ β' β' τῆς Γενέσεως, ὅτι εἶχαν ὁ φιλόδηρος Θεὸς πρὸς τὸ ζεῦγος τῶν πρωτοπλάστων. Ὁ Θεὸς ἐποίησε τὸν Ἀδάμ κατ' εἰκόνα αὐτοῦ, κατέστησε κύριον καὶ δεσπότην ἐπὶ πάν-

των τῶν ἔργων τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ἔχοντα τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, ἐπὶ τῶν κτηνῶν τοῦ οὐρανοῦ, ἐπὶ τῶν κτηνῶν καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ἐρπετῶν τῶν ἐρπύλλων ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐπειτα ἐπαινεῖται ὅλα τὰ ζῆλα ἐμπεροσθῆν τοῦ Ἀδάμ, ὅπως δόθη αὐτοῖς τὸ ὄμα ἐκείνου κατὰ τὰς δυνάμεις βεβαίως καὶ τὰς ἰδιότητας αὐτῶν, ὁ δὲ ἱερός ἱστοριογράφος προστίθεισιν ὅτι ὁ Ἀδάμ ἔδωκε τὰ ὀνόματα εἰς πάντα τὰ ζῆλα, καὶ εἰς πάντα τὰ κτήνη τοῦ ἀγροῦ. Ἄλλ' ὁ πρῶτος οὗτος ἄνθρωπος δὲν εἶχε βροθὴν ὄμοιον αὐτῷ· λόγου εἴκοι ἀξιοσημειώται, οἵτινες ἔχουσι ὡς σκοπὸν νὰ ἴκω δειξῶσι πόσον ἡ ἀνθρωπίνῃ φύσει εἶναι ὑπερτέρα τῆς τῶν κτηνῶν καὶ λοιπῶν ζῶων. Ὁ Μωϋσῆς παρετήρησεν ἤδη ὅτι, ἀφ' οὗ ὁ ποιητῆς τῆς κτίσεως ἐποίησεν ἐκ τῆς γῆς πάντα τὰ κτήνη τοῦ πεδίου καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τὸν τρόπον τοιούτων, ὅτι ἡ ὕλη ἦτο τὸ μόνον συστατικὸν στοιχεῖον αὐτῶν, ἐνεργήσεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου πνοὴν ζωῆς καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν, ὁ ἔστιν ἔθνη ἐν αὐτῷ τὴν ἀρχὴν κρείττονος ζωῆς; τῆς τῶν ζῶων, ἀρχὴν πηγάζουσαν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ. Κατὰ ταῦτα ἡ θεία Ἀποκάλυψις συμφωνεῖ πρὸς τὰς ἰδέας τῆς ὑγιεστερᾶς φιλοσοφίας. Ἐν, Κυρία, μὴ ἐπιδοῦμαι νὰ ἐπιβρίνω τὴν προσοχὴν ὑμῶν, πολλῶν δὲ μᾶλλον τῶν προσφιλῶν μοι τέκνων σας, ἤθελον ἐξακολουθῆσαι τὰς ἀποδείξεις περὶ τῆς θαυμαστῆς ὑπεροχῆς ἡμῶν ἐπὶ τῶν ζῶων, καὶ ἐπομένως τῆς διαφορᾶς, ἣτις ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ αὐτοῦ. Ἐν τούτοις παρουσιάζεται ἐτι μία, ἣτις μοι φαίνεται ὅτι δὲν πρέπει νὰ παραλειθῆ. Αὕτη εἶναι ἡ θαυμαστὴ ἀξία σχέσις, τὴν ὁποῖαν ἡ Ἀποκάλυψις ἔθηκε μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἡμῶν. Τὰ ζῶα, τὰ κεκαλυμμένα ὑπὸ τοῦ πικνοτέρου σκότους, ἀγνοοῦσι τὴν χεῖρα, ἣτις ἐδημιούργησεν αὐτά. Ἀπολαμβάνουσι μὲν τὴν ὑπαρξίν, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ὑψωθῶσιν εἰς τὸν ποιητὴν τῆς ζωῆς! Μόνος ὁ ἄνθρωπος ἀνυψοῦται διὰ τῆς διανοίας εἰς τὴν θεῖαν ταύτην ἀρχὴν. Διὰ τοῦτο προσπίπτων εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ὁρόνου τοῦ Ἰψίστου Θεοῦ, λατρεύει μὲ αἰθρημα βιβυτάτου σεβασμοῦ καὶ ζωηροτάτης ἐνγυμνασῆς τὴν ἀνεκδιήγητον ἀγαθότητα ἐκείνου, ὅστις ἐποίησεν αὐτόν. Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας! (Ψαλμ. ργ' 26).

ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ

Κύριε Συντάκτα.

Τὸ Προεδρεῖον τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει αὐτοπλάτου Ἀδελφότητος Ἀγίου Μηνᾶ, τῆς ἐβραυούσης ἐν τῷ Ταξείμῳ τῆς Κοινότητος Σταυροδρομίου, ἐπὶ τῷ 39ῳ εἶτι ἀπὸ τῆς πρώτης ἰδρύσεως αὐτῆς, 3ῳ δὲ ἀπὸ τῆς ἀνασυστάσεως τῆς, παρακαλεῖ ὅπως φιλοξενήθῃ ἐν ταῖς στήλαις τῆς περισοδότητος αὐτῆς ἡ ἰτησία ἔλλειψις τῶν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ὑπ' αὐτοῦ πεπεργμένων.

Ἐν πρώτοις ὀρεῖομεν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, ἣτις ἀέποτε τὰ τοιαῦτα ἔργα μετὰ στοργῆς προστάσει, ὅταν μάλιστα αὐτῆς περιστατῶνται ἄνδρες τῆς ἀποστολῆς αὐτῶν ἄξιοι, οἷος νῦν ἐστὶν ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμηνικός Πατριάρχης Κωνσταντίνος ὁ Ε'.

Δεύτερον ὀρεῖομεν νὰ ἐκφράσωμεν τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν πρὸς πάντας τοὺς συτελέσαντας, ὅπως κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἐγκρίνη τὸ Δ. Ἐθν. Μικτὸν Συμβούλιον δι' ἐπι-

σῆμου αὐτοῦ πράξεως τὴν ἐγκριθῆσεν τῆς ἡμετέρας Ἀδελφότητος ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἀγ. Τριάδος, αἰὸν ὡς πᾶν πρῶτον πικροβόλλομενον εἰς τὴν ἐλευθέρην αὐτῆς λειτουργίαν πρὸς τὸν κατὰ κειρὸς ἱεροσπουδαστῶν τοῦ ναοῦ. Τὸ περὶ τούτου ζήτημα θεωροῦμεν ὀριστικῶς πλεῖον λελυμένον, οὐδὲ πιστεύομεν ὅτι θὰ δοθῇ τοῦ λοιποῦ ἀρρηκτικῆς τενοῦσαι εἰς τὸ νὰ δεζηθῆ ἀθετοῦνται αἱ ὑπὲρ τούτων ἐργῶν ἀποφάσεις τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου περὶ ὀρθοδοξούντων ἐπιτρόπων μὴ ἀναλογιζόμενων τὸ ἐκ τῆς ἐναντιώσεως αὐτῶν προκύπτει μὲν κακόν.

Περὶ τῆς ἀντιφροσύνης, ἣς ἡ Ἀδελφότης κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο διήλθεν, οὐκ ὀλογον συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῶν εἰσπραξέων αὐτῆς, ἐξ ὧν τῶν προερχομένων ἐκ τῶν ἐτησίων τῶν μελῶν συνδρομῶν, καθὰ ἐκ τοῦ κατωτέρω πίνακος κατακρίνεται. Ἐν τούτοις ἐλπίζομεν ὅτι ὁ ὕψηλός καὶ ἱερός τῆς Ἀδελφότητος σκοπός, ἡ ὑποστήριξις ὀληκῆ ἀπόρων καὶ ὀρειανῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, δὲν ὀφείθῃ ἄνευ γενναιοτέρης ὑποστηρίξεως καὶ ἐκ τῶν μελῶν καὶ ἐκ τοῦ λοιποῦ δημοσίου καὶ τῶν ἀτακτοῦ ὀμογενῶν, καὶ ὅτι ἡ φιλόμοιρος νεολαία ἡ πραγματικὴν τῆς ἀναστάσεως τῆς Ἀδελφότητος θὰ ἐνθαρρυνθῇ εἰς τὴν εὐγενῆ αὐτῆς ἀποπρῶσιν καὶ πρῶθυμῆν.

ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 31 Δεκεμβρίου 1894

Table with 2 columns: Description and Amount. Includes 'Εἰς συνδρομῶν μελῶν', 'Εἰς Κιβωτίου ἐράνου', 'Εἰς προσφορῶν δικηφρῶν', 'Εἰς ἄρτων πικνηγύρεως', 'Κέρδος νομισματικῶν', 'Εἰς προκατόχου Προεδρείου ἀπέναντι 97/98', 'Γρόσια 6030 50'.

Ἐδαπανήθησαν

Table with 2 columns: Description and Amount. Includes 'Διὰ νέαν σφραγίδα', 'Διὰ Παρθενωγείων Κοινότητος', 'Διὰ Ἐπαίδευτήρια Κοινότητος', 'Διὰ ταρίχευμα πτηνοῦ', 'Βιβλία ἀπόρων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν', 'Ἀπόρους', 'Διὰ (δυσανάγνωστον)', 'Διὰ Μ. Γορδανίδην', 'Διὰ ἐξόδα διάφορα', 'Διὰ ἐξόδα πικνηγύρεως', 'Μισθὸν εἰς Νέον', 'Γρόσια 6030 50'.

Ε.Α.Π.

Ὅσοι ἀκριβῆς ἀντιγραφῶν

Ὁ Πρόεδρος

Ἱερομ. Ἀνδρόνικος Παναγιωτόπουλος

Ὁ Ταμίης

Δ. Ι. Ξανθός

Ἄνω τῶν 50 μαθητῶν καὶ μαθητριῶν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο δι' ἐξόδων τῆς ἀδελφότητος εἰσῆχθησαν εἰς τὰς σχολὰς τῆς Κοινότητος Σταυροδρομοῦ, εἰς 12 δὲ διενεμήθησαν δωρεάν βιβλία καὶ λοιπὰ χρεωδῆ, εἰ δύο δὲ καὶ μετὰ ἐπιδομήματα. Τὸ προεδρεῖον ἐν τῷ κατὰ τὸν αὐτὸν ἀπορῆτον νομίζει νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀπειρον τῆς Ἀδελφότητος εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν ἐπιτιμὸν αὐτῆς πρόεδρον, τὸν Μεγ. Πρωτοπλάτου τοῦ Οἴκου. Ὁρόνου καὶ Χριστόστομον, διὰ τὴν πατρικὴν φροντίδα καὶ μέριμναν ἣν ἐπεδείξατο κατὰ τὰς

κρίσιμους του έτους τούτου της Αδελφότητος περιστάσει. Η Αδελφότης έγκουγάρει επί τῆς ἐπιτ. μη αυτής προέδρου, ὅστις χάριν αυτής πολλὰ καὶ αὐτοπροσώπως εἰς τὴν ἔδραν αὐτῆς μετέθετο ὅπως ἄρῃ τὰ κατ' ἐπίτηδες προσκόμματα τὰ παρεμβλλόμενα πρὸς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Στάβου τοῦ Διαρκ. Ἐθν. Μικτοῦ Συμβουλίου. **·Ι.Σ.**

**ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΕΙΣ ΤΟ «Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΚΛΗΘΗ ΕΙΣ ΓΑΜΟΝ»(1)**

Ἐκλήθη, φησί, ὁ Ἰησοῦς εἰς γάμον. Ἀλλὰ συν τείναται ἐαυτοῦς, παρακλιῶ, προσέχετε τοῖς λεγομένοις. Ἐπειδὴ τινες προσκίζονται γάμον, ἄλλοι τέκνα, ἄλλοι στρατεία, ἄλλοι ἐμπορίαν, ἄλλοι τέχνην, ἄλλοι δουλείαν, ἄλλοι πλοῦτον, ἄλλοι πέναν, καὶ ἄλλα τινὰ βία ἐπιβύλομαι οὐν ὅμιν διίξαι, ὅτι εὔτε πλοῦτος ἐμποδίζει, οὐ πένια, εὔτε στρατεία, εὔτε ἐμπορία, εὔτε γάμος, εὔτε τέκνα, εὔτε δουλεία, εὔτε τέχνη, οὔτε τι τῶν τούτων οὐδέ.

Ἐκλήθη ὁ Ἰησοῦς εἰς γάμον ἀπήλθεν ἢ οὐκ ἀπήλθε; Ἄηλον ὅτι ἀπήλθεν.

Εἰ οὐ ἀπήλθε, πῶς ὁ γάμος κακός; μὴ ἔχεις ἀπολογίαν; Ἐγὼ δὲ οὐ μόνον λέγω ὅτι ἀπήλθεν, ἀλλὰ καὶ ὄρωσ προσήνεγκε τὸ γὰρ ὄρωσ εἰς εἶλον μετέθελε. Μὴ τοιοῦτο προσκίζου τὸν γάμον. Ὁ Δασπότης σου παρεγένετο εἰς γάμον, καὶ ἐδόξασε τὸν γάμον, καὶ οὐ ἐνουβρίζεις τὸν γάμον, καὶ λέγεις ὅτι ἐμποδισμὰ ἐστὶν ὁ γάμος; Οὐδὲν ἐμποδισμὰ πρὸς εὐσέβειαν.

Βούλει μιθεῖν, ὅτι οὐδὲν παραβλάπτει ἔχειν γυναῖκα καὶ τέκνα; Μαυῆς οὐχὶ γυναῖκα καὶ τέκνα εἶχεν; Ἥλιος οὐχὶ παρθένος ἦν; οὐχὶ Μαυῆς μάννα κατήγαγεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ; οὐχὶ Ἥλιος πῦρ κατήγαγεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ; οὐχὶ Μαυῆς ὄρυγομήτραν ἐξεπέτασεν; οὐχὶ Ἥλιος τῷ λόγῳ τὸν οὐρανὸν ἐκλείσεν; οὐχὶ Μαυῆς ὁ Θεὸς ὤμειλε; οὐχὶ καὶ Ἥλιος Θεὸς ὤμειλε; οὐχὶ Μαυῆς θάλασσαν ἐσχίσσε, καὶ ἐήγαγε τὸν λαόν; οὐχὶ Ἥλιος ἐν ἔσχατι πορτίφ ἀνελάμβη; μὴ τι περιβλάψῃς τούτων ἢ παρθένια; μὴ τι περιεπόδισαι τούτων ἢ γυνή καὶ τὰ τέκνα;

Εἶς Ἥλιον τὸν τοῦ ἀέρος ἤλεγεν, εἶς Μαυῆ τὸν τῆς θαλάσσης ὀδοπῆρον· βλέπε καὶ Πέτρον τὸν στύλον τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι καὶ αὐτὸς γυναῖκα εἶχεν. Οὐ γέγραπται, ὅτι Πέτρος γυναῖκα εἶχε· ποθὶν οὐ δῆλον ὅτι γυναῖκα εἶχε; Ἐγὼ λέγω· Εἰσῆλθε, φησί, ὁ Ἰησοῦς πρὸς τὴν πενθεράν Πέτρον καὶ ἦν ἐκείνη ἀρρωστοῦσα, καὶ ἵψατο αὐτῆς, καὶ ἔφυγεν ὁ πυρετὸς αὐτῆς, καὶ δικνόνει. Ὁ γὰρ ὅτι καὶ Πέτρος γυναῖκα εἶχεν; ὅπου γὰρ πενθερά, εὐδῆλον ὅτι καὶ γυνή. Ὅρῃς ὅτι καὶ Πέτρος γυναῖκα εἶχε; Μὴ τι διαβάλλῃς τὸν γάμον. Ταῦτα δὲ λέγω, ἵνα μὴ τις προσκίζηται μήτε γυναῖκα, μήτε τέκνα, μήτε στρατεία, μήτε ἐμπορίαν, μήτε τέχνην, μήτε δουλείαν, μήτε πλοῦτον, μήτε πέναν· ταῦτα προσφύεις, ταῦτα σκῆψαι, οὕτως ἐπιβουλαὶ τοῦ διαβόλου. Καὶ Ἀβραάμ, καὶ αὐτὸς γυναῖκα εἶχε καὶ τέκνα· Καὶ ἐπίστευσε, φησί, Ἀβραάμ τῷ Θεῷ,

(1) Ἐπειδὴ μᾶς ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ περὶ αὐτῶν ὅτι μερικὸι ἔχουσιν ἐσφαλμένην ἰδέαν περὶ τοῦ φρονήματος τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου ὡς πρὸς τὸν γάμον καὶ τὴν οἰκογένειαν, παραθέτομεν ἐνταῦθα ἐν πρωτοτύπῳ τὸ ἀφορμὴν εἰς τὸν γάμον μέρος μᾶς τῶν ἐπιμιθῶν του εὐρισκομένης εἰς τὸν πρῶτον τόμον τῆς ἐκδόσεως. Μῆγμα ἐν σελ. 1076 παραθέτομεν δὲ ἐν πρωτοτύπῳ, ὅτι τὸ μέρος τοῦτο εἶς ἐκ τῶν ἀκατωτέρων.

καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην, καὶ φίλος Θεοῦ ἐκλήθη. Μὴ τι ἐνομιλῆσαι αὐτῷ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ γυνή ἢ τὰ τέκνα; Μὴ ἔχεις ἀπολογίαν; Τοῦ ἄνω προφητοῦ τῆς τριᾶδος ἔχει, καὶ γυνὴ καὶ τέκνα καὶ πλοῦτον.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΚ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἀνάγκη νὰ ἐξαρθῇ καὶ διὰ τῶν στήλων τῆς «Ἀναπλάσεως» ἡ φωτιστικὴ καὶ ἐποικιστικὴ ἐργασία, ἢ ἐπιτελεθῇ ἐνταῦθα ἡ Αδελφότης ὁ Ἐπαγγελιστῆς Ἰωάννης Τὸ Κυριακὰ καὶ ἐπιπερὶνὰ θρησκευτικὰ αὐτῆς μεθήματα γίνονται τακτικῶς ἐν τῷ ἱερῷ ναφ τῶν Εἰσοδίων τῆς Πενταγίας, ἐν τῷ ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ καὶ ἐν τῷ Φιλοπαιδείῳ Ἀδελφότητι Τατασίων, εἰ ἐξ ἐδῆσκαοντες εἶνε εἰ ἀιδεσμι. Κωνσταντίνος Κελλίνκος, Γ. Πολίτης, ἄρχιμ. Ἀλεξ. Ζήτος, καὶ ὁ ἱερολογιώτατος κ. Γεννάδιος Θωμαῆς. Τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ εἰς τὴν Ἀγίου Θεοφιλίου τὸν Ἄγιον Χριστοπόλειος κ. Γερμανὸν Καρκεγγέλην ὀρεκόμενον, βεῖνε λαμπρότητα, τὸ δὲ ἱεροκλήριον συντρέχει πάντοτε πολυάριθμον καὶ πικρότατον.

Τὸ αὐτὸ περὶ τὸν παρατηρεῖται καὶ ἐν Γαλατῶ, ἐν τῇ ἀδελφότητι αἱ Ὁδοποιεῖαι, ὅπου πρῶτα καὶ ὁ Ἄγιος Σπυρίδων Βυζαντινὸς Μιστοράκης, βοηθοῦς ἔχων τοὺς ἀρχιμανδριτοὺς Σπύριδων, Δημ. Λιανὸν καὶ Δημ. Ἰωάννη.

ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΑΙ

ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ὁ κ. Ἰγνάτιος Μοσχάκης ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσιν σειράς ἐπιμιθῶν του, ἐν αἷς ἀναπτύσσονται καὶ διερμηνεύονται τὰ βήματα τοῦ δευτερολογίου ἐν τῷ ζωοποῦν πνεύματι τῆς Χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ ἀγάπης. Τὴν τοῦ ὅλου ἔργου, ὅπου ἀποτέλειται περὶ τὰ 15 τυπογραφικὰ φύλλα, ὤρισθη διὰ μὲν τὸ ἐπιπερὶνὸν **δραχ. 25**, διὰ δὲ τὸ ἐξωτερικὸν **φρ. χρ. 25**. Συμπεριλαμβάνεται καὶ διὰ τοῦ Γραφείου τῆς «Ἀναπλάσεως».

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 19 Μαρτίου
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. Θ' 17—31
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. ΣΤ' 13—20.
Κυριακὴ 26 Μαρτίου
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. Γ' 32—45
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. Κεφ. Θ' 11—14.

**ΟΙ ΔΙΔΑΧΟΝΤΕΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΓΙΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ ΑΝΑΠΑΡΑΣΕΩΣ**

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον 7—8 μ. μ.
Σαββάτῳ 18 Μαρτίου Νικόλαος Ι. Γαλανός
Κυριακῇ 19 Μαρτίου Ἀρχιμ. Π. Χ. Δουληγέρης
Ἐν τῷ ναφ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης
Κυριακῇ 19 Μαρτίου κατὰ τὴν θαλασσολατρευτικὴν
Ἀρχιμ. Εὐσέβιος Μιτθόπουλος
Κυριακῇ 19 Μαρτίου 4—5, Ἀρχιμ. Εὐσέβιος Μιτθόπουλος
Ἐν τῇ Ἐπαγγελματικῇ Σχολῇ τῆς «Ἐνώσεως»
τῶν Ἑλλήνων Ἰδίων
Πέμπτη 23 Μαρτίου 3—4 μ. μ. Ἀρχιμ. Π. Χ. Δουληγέρης
Ἐν τῷ Ζωννείῳ Ὁρφανοτροφείῳ ἐν Πειραιῇ
Κυριακῇ 19 Μαρτίου Γεώργ. Μιτθός ὥρ. 3—4
Πέμπτη 23 Μαρτίου Ἀρχιμ. Π. Χ. Δουληγέρης 7—8

ΓΡΑΦΕΙΑ „ΑΝΑΠΑΡΑΣΕΩΣ“ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ἐν ὁδῷ Φλέσα, ἀριθ. 5, πλάνδιον τῆς Ἱεραῆς Συνόδου.